

EVROPSKÝ

SENIOR

24 20. 06. 2006

www.rscr.cz

Společnost pro Evropu, Pod Parukářkou 8 130 00 Praha 3

Redakce: DrJermar@aol.com

ROZMNOŽUJTE NAŠE INFORMACE XEROXEM

Smrtné hříchy lidstva

Podle sdělení řeckého historika Xenofonta zkoumal filosof Sokrates (469-399 př. Kr.) ...co je zbožné a bezbožné, krásné a hanebné, spravedlivé a nespravedlivé, co je mírnost a bujnost, co statečnost a zbabělost, co stát a politik, co vláda nad lidem... Spoluvytvářel antickou filozofii, bez jejíž znalosti se nedá pochopit středověká teologie. Ta definovala jednoduchá pravidla za účelem, aby člověk správně jednal a aby se dal ovládat. **Církev definovala smrtné hříchy, aby vyhrůžkou pekla po smrti bránila lidem v nemorálním chování.** Při úvaze nad současným průběhem světového dění se však nelze ubránit přesvědčení, že i lidstvo páše smrtné hříchy na sobě i na světě, v němž existuje. Pokusme se definovat některé z nich, jež mohou přivodit zkázu lidstva či světa.

Války sužují lidstvo od nepaměti. Zbraně jsou stále zlepšovány a jejich účinky jsou stále zhoubnější. Do 19. století byly schopny zabít jen jednotlivce nebo nejvýše desítky lidí. V první světové válce bylo poprvé užito otravného plynu, jež byl schopen naráz zabít i tisíce lidí. Ve druhé světové válce byly zbraně hromadného ničení, atomové pumy, užity až v závěrečné fázi.

Ve válkách a zvláště účinkem zbraní hromadného ničení však umírají ti nepraví. Nikdo z těch historicky známých osobností, jež velké války vyprovokovaly a řídily, Alexander Veliký ani César, Napoleon ani Bismark, František Josef I. ani Vilém II., Hitler ani Osama bin Ládín, neumřeli ve válce. Ve válce umírají

většinou jenom nevinní, ti kteří jsou ovládáni.

Zbraně hromadného ničení umožňují zabít velké množství lidí najednou. Bylo jich vyrobeno tolik, že mohou zabít nás všechny a zdevastovat povrch celé zeměkoule najednou. Mohou být využity nejen záměrně, ale i náhodně, nehodou nebo činem zvráceného jednotlivce.

Výroba zbraní hromadného ničení je smrtným hříchem pro existenci lidstva.

Naše země vznikla a vyvíjela se miliony let po velkém třesku. Rostliny i živočichové vytvořili vzájemně sladěné ekosystémy, existence jejichž neživých i živých prvků se složitým způsobem podmiňuje. Všechny rostliny a živočišné druhy včetně neandrtálského člověka tyto podmínky respektovaly. Ani dravá zvířata nemohou totiž zcela vyhubit ta zvířata, jejichž masem se živí. Poslední pár dravců by totiž zemřel hladu ještě dříve, než by vyhubil a v potravě spotřeboval své oběti. Homo sapiens je však výjimkou, protože (nebo přestože?) je schopen systematické rozumové činnosti. Podle posledních výzkumů záměrně vyhubil svého předchůdce, člověka neandrtálského. V současnosti nehledí na to, jaké množství surovin zbývá pro další generace a plýtvá jimi (včetně nafty, o jejíž využití hodlá svést nyní válku). Nehledí ani na to, že zamořováním půdy, vody a vzduchu do té míry, že došlo ke klimatickým změnám) ničí prostor pro svůj vlastní život. **Ničení životního prostředí je to druhým smrtným hříchem, jímž lidé ohrožují svou existenci.**

Příroda, jejíž síly jsou tak gigantické, že je člověk nikdy nedokáže zvládnout, vytváří řadu zpětných vazeb, jimiž reguluje výskyt druhů. Vyskytne-li se určitý živočich na určitém místě v nadměrném množství, zapůsobí tyto zpětné vazby a jeho stavy se vyrovnají. Homo sapiens se tomuto pravidlu vymkl, a tak výsledky lékařských věd i sociální péče atd. způsobily, že počet obyvatelstva na světě exponenciálně

stoupá. Životní prostor na zemi je však omezen nejen geograficko-geometricky a klimatickými či půdními podmínkami a výskytem vody, ale i sociální nerovností. Určité oblasti světa jsou přelidněny již dnes. Opatření proti tomu provedla zatím jen Čína, a to důslednou kontrolou porodnosti. Byla k tomu vedena svou tisíciletou kulturní tradicí, ale i šokem Maova režimu.

Ve vyspělých státech je dnes životní standard ekonomickým a genetickým regulátorem porodnosti. Ve státech třetího světa se však děti rodí většinou nekontrolovaně do bědných podmínek, nesrovnatelných s morálními a sociálními představami současnosti. Církve je svým odporem proti kontrole porodnosti zbavují naděje na lepší budoucnost a delší život. **Nekontrolovaná porodnost, vedoucí k přelidnění a bídě, je třetím smrtelným hříchem lidstva.**

Lidská společnost je nespravedlivá od svého vzniku. Celé dějiny jsou založeny na rozporech, jež byly analyzovány ve starověku filozoficko-teologicky a v novověku i ekonomicky, sociologicky a dalšími moderními vědami. Činy, které po zevrubných vědeckých analýzách byly podniknuty k odstranění nespravedlnosti, nebyly účinné, a to včetně velkopokusů s marxistickým socialismem.

Nespravedlnost se dosud mění ve vlnách, vzrůstá a klesá s časem i místem. Závisí na hospodářské situaci a způsobu vlády. Před patnácti lety přestalo být napětí mezi kapitalismem a socialismem, mezi Východem a Západem, hybnou silou činnosti velmocí a vlád. Vlády vyspělých kapitalistických zemí tím ztratily motivaci, kvůli níž zlepšovaly podmínky chudých zejména ve třetím světě. Podle statistik OSN je průměrný výdělek ve 49 nejméně vyvinutých zemích s více než miliardou obyvatel stokrát menší než ve vyspělých zemích. S tím souvisí i průměrná délka života, která je u bohatých dvojnásobná ve srovnání s nejchudšími státy. Světový program pomoci chudým není dostatečně účinný. Došlo k pronikavému spádu životní úrovně mezi bohatým Severem a

chudým Jihem (v Africe, Jižní Americe, Bangladéši, Indii atd.). Je morální povinností hospodářsky silných zemí, jež staletí využívají levné suroviny a levné pracovní síly třetího světa, tomuto chudému světu pomoci. Ohromná sociální nerovnost a neúčinnost pomocných akcí vyvolává zoufalství a patří k příčinám terorismu. **Stonásobná sociální nerovnost je čtvrtým smrtelným hříchem lidstva.**

Zrychlení společenského vývoje a některé nové formy způsobu života ve vyspělých státech vedou k porušování tradičních forem, jež existovaly po staletí. Nadměrnou medializací dochází k unifikaci informací, nezájmu o realitu, což umožňuje manipulování společenských skupin i celých národů. Fanatickými ideologi, jež používali jen t.zv. zgleichsaltovaného tisku a rozhlasu a nikoliv daleko účinnější televize, byli před druhou světovou válkou zmanipulováni Němci i Italové. Dnes to jsou mírumilovné národy.

Technologický rozvoj a jeho vymoženosti vytlačují citový život. Citová výchova je omezována zaměstnaností obou rodičů a jejich absencí od kojeneckého věku dětí. Mechanické hračky, komputery a televize, unifikují dětské myšlení a citově je ochuzují. Celoživotní hra s komputerem a internetem bude mít genetické následky. Mechanické unifikované prostředí, omezuje tvůrčí iniciativu i samovzdělávání četbou a individuální prací. Vede ke ztrátě schopnosti komunikace.

Starší generace nedokáže dnes držet krok s nadměrnou technizací a je vytlačována z veřejného života, plného agresivity. Její znalosti i zkušenosti nejsou využívány. Ztrátou jejího kontaktu s mladou generací se ztrácí i morální normy, působící na vývoj jedince, zvláště když pozitivní vliv církví rychle mizí. Celkové zlepšení životního standartu vede k tomu, že mládež ztrácí radost z překonávání překážek, což ji vede k snadným sociálním podmínkám, dává přednost parazitnímu životu.

Nadměrná technizace a ztráta tradic, nevyvážená medializace a unifikace života negativními účinky globalizace může v řadě generací vést i ke genetickému rozpadu, což je to pátý smrtelný hřích lidstva. Je smrtelných hříchů lidstva pět či více ?

Katastrofy nastávají nečekaně, jako povodně či meteory, nahromadí-li se různé příčiny. Vyvolávají pozitivní šok u postižených skupin i národů. Prožitá katastrofa zmobilizuje jejich síly k činností, směřujícím k nápravě. Proto jsou povodňové škody i trosky spadlého letadla rychle odstraňovány. Proto nastal po druhé světové válce tak překvapivě úspěšný rozvoj v Německu i Japonsku, a v Koreji po korejské válce. Doufejme, že příští katastrofa bude jen malá. Po velkých katastrofách nelze zachránit nic. Proto zmizely z mapy světa Babylonská, Egyptská, Perská a další říše, proto zmizely z mapy Kartágo i Řím, přestože zbraně hromadného ničení nebyly známy.

Horká budoucnost

Také chladné počasí konce letošního května a začátku června, kdy ve Střední Evropě sněžilo i v nadmořské výšce 700 metrů, lze považovat za náznak nastávajících klimatických změn. Stejně tak jako horká léta předchozích roků.

Změny klima mohou vědci sledovat hluboko do minulosti. Příčiny těchto změn nejsou zatím detailně specifikovány. Klima totiž ovlivňuje celá řada obtížně měřitelných faktorů, jejichž vliv nelze spolehlivě oddělit.

Přesto však lze říci, že katastrofální povodně roku 2002, vedra roku 2003 a 2005 i letošní chladno, dávají dost spolehlivý obraz klimatických událostí, které již dnešní generace bude muset pokládat za normální.

Při tom je třeba připomenout, že lidské tělo se dokáže přizpůsobovat klima i jeho výkyvům jak dlouhodobě tak i krátkodobě, ale jen do jisté míry –

v závislosti na klima území, ve kterém žijeme, zdravotním stavu a kondici.

Jako středoevropané žijeme v prostředí poměrně malých teplotních rozdílů. Proto teploty vzduchu přes 30 stupňů Celsia pokládáme za nesnesitelně horké a teploty pod nulou za velmi chladné, zvláště jsou-li provázeny větrem a deštěm.

Kdo trávil řadu let v horkých zemích, třeba v Somálsku, v jehož vnitrozemí se střídá období sucha s teplotami mezi 45 a 50 stupni Celsia a doba dešťů, pokládá řadu let po svém příchodu do střední Evropy naše vedra za snesitelná.

V nepříliš vzdáleném Dánsku i v okolí Hamburku jsou průměrné roční teploty o dva tři stupně Celsia nižší. Lidé jsou tam chladnými větry na podzim a v zimě otuženi. Proto za slunečného počasí při teplotách kolem 15 stupňů chodí oblečení jako my v nejparnější létě. Jejich lehce namodralá pleť však prozrazuje, že jim příliš teplo není.

K velkým teplotním rozdílům mezi létem a zimou dochází v horách jižních zemí. V afgánském hlavním městě Kábulu denní teploty kolem +20° poklesnou na -15° v noci. Topí se tam většinou jen přenosnými kamny na topné oleje, které vypouštějí spalné plyny do místnosti, což je nezdravé i životu nebezpečné. Za studených nocí v Himalájích si někdy i v bohatých rodinách berou ohřívadla vytápěná dřevěným uhlím pod deku i pod oděv. Chladnu se můžeme přizpůsobit oděvem.

Řed týdnem přišly zase horka, a přijdou i v příštích letech. Ve velkých městech zase uslyšíme zvukové signály záchraneč, odvázející do nemocnic ty, jež to zdravotně nevydrželi.

Proto si zopakujme pravidla, jež je třeba zachovávat zvláště za horkého počasí: Přizpůsobme námáhavost své činnosti mikroklimatu, v němž se nacházíme a zdravotním pokynům

meteorologických předpovědí. Záleží nejen na teplotě, ale i na koncentraci ozónu. Dvacet procent obyvatelstva reaguje na to obzvláště citlivě. Podle směrnic Evropské unie vytváří koncentrace ozónu přes 180 mikrogramů na krychlový metr vzduchu kritickou situaci, při které by měli být občané varováni.

Ale i bez ozónového varování se vyhněme za horka zejména namáhavému sportu. Zdravotní trénink odložme na dobu příhodnějšího počasí, alespoň na časně ranní či pozdní večerní hodiny. Chodme lehce oblečení, hlavu chraňme čapkou nebo lehkým kloboukem. Nechráněnou pokožku, zejména obličej a zátylek či lýtka, chraňme krémy s vyšším stupněm ochrany proti slunci. K případnému opalování využijeme jen ranní nebo večerní hodiny.

Svůj zažívací systém chraňme lehkou stravou s nízkým obsahem tuku. Místo vepřové jezme ryby. Doplnjme systematicky svou potřebu vody - v létě potřebujeme až tři litry vody denně. Pijme minerálky, které doplňují naši potřebu minerálií, zejména sodíku, chloridů i kalcia a magnézia. Trpíme-li však vysokým tlakem, vyhýbejme se minerálkám s vysokým obsahem kuchyňské soli NaCl. Ta by nám mohla náhle a prudce zvýšit krevní tlak.

Respektováním uvedených pravidel regulujeme teplotu těla tak, aby nebyl postižen žádný z jeho orgánů. Jen tak dokážeme využít to příznivé, co nám léto poskytuje.

Evropa svých národů

Evropské národy mají společné dějiny. V průběhu těchto dějin se v Evropě umělecké, filozofické a vědecké myšlenkové proudy jednotlivých národů navzájem ovlivňovaly, a to přes všechny zeměpisné, náboženské a politické rozdíly. Přes všechnu vzájemnou rozdílnost a navzdory

válečné minulosti vytvořily jedinečné společné dědictví. To je založeno na řecké a římské civilizaci. K tomuto dědictví přispěl v průběhu minulého tisíciletí každý z evropských národů, a to i mimo území uzavřeném hranicemi vlastního státu, který vytvořil. To platí i o Slovácích v Čechách a na Moravě, Čechách, Moravanech a Maďarech na Slovensku, ale i o Židech, Němcích a Rakušanech (kteří v našich myslích s Němci občas splývají, avšak přesto jsou charakterově i kulturně velmi odlišní) v celé bývalé ČSR. To platí i o národech a skupinách již zaniklých.

V Maastrichtské smlouvě z roku 1992 se členské země zavázaly podporovat Evropskou unii jako spolek národů. Evropské občanství, příslušnost k Evropské unii není tedy v konkurenci se státní příslušností. Tu nechce a ani nemůže nahradit.

Řeč je základem národa a jeho kultury. EU a její Komise chtějí dosáhnout, aby Evropané budoucnosti ovládali kromě své mateřštiny dva další jazyky. Při tom se snaží zabránit tomu, aby zanikly jazyky menšin, nebo takové jazyky, jimiž se mluví jen na určitém území jako je katalánština, bretonština, rhaeto-románština, lužická srbština.

Podporuje současně i to, aby se s díly významných umělců mohl každý seznámit ve své mateřštině. Umělci jsou podporováni od okamžiku inspirace až k prezentaci díla na úseku výtvarného umění, literatury, hudby, tanečního umění, divadla i filmu. Společné kulturní dědictví nezahrnuje jen architekturu, kulturněhistorická území, umělecká díla, ale i nehmotné dědictví: tradice, zvyky, předávané znalosti, dovednosti a činnosti.

Jako příspěvek k porozumění mezi národy a zvýraznění společných dějin se EU zasazuje o zviditelnění společného evropského kulturního prostoru. V tomto společném prostoru se budou udržovat zvláštnosti všech kultur a jazyků, včetně národnostních

menšin. Finanční prostředky, jež na to EU věnuje v rámci sociálních či regionálně politických opatření přesahují každoročně 500 milionů euro. (red)

Kde leží biblický Eden?

První kniha Mojžíšova Genesis uvádí, že biblický ráj Eden leží mezi čtyřmi řekami. První dvě z nich jsou známy jako Eufkrat a Tigris. Druhé dvě jsou v bibli označeny jako Pischon a Gihon. Angličan David Rohl porovnával při svých dlouholetých studiích dnešní místní názvy v Iránu a Turecku s názvy podle staroislámských textů. Ve své knize Legend - the Genesis of Civilisation prokazuje, že jde o iránské řeky Kisil Usen a Araks, jež ústí do Kaspického moře. Araks tvoří severní hranici Iránu, pramení v Turecku a vine se podél biblické hory Ararat.

Jeho hypotézu je logická a podporují ji výsledky archeologického průzkumu v Göbekli Tepe, komplexu chrámů z mladší doby kamenné. Po stotisícileté ledové době vznikly zde, 9 tisíc let př. Kr. tyto nejstarší svatyně světa. Na kopci, dva kilometry vzdáleném od města Sanliurfy - Urfy, známé z hetitských, akadských a sumerských textů byla nalezena i malá destička se dvěma symboly: stromem a hadem. Znázorňuje ten strom, jehož ovoce jedli Eva a Adam, svedeni hadem?

V Urfě (nebo v sumerském městě Ur v dnešním Iráku?) se podle pověstí narodil patriarcha Abrahám. Odtud jeho kmen odešel v 18. stol. př. Kr. do zaslíbené země - dnešního Izraele.

Urfa je dodnes poutním místem, kde se nachází jeskyně, v níž se údajně narodil Abrahám. V ní byla nalezena nejstarší monumentální socha světa, dva metry vysoká. Poblíž se nachází Abrahámov rybník - Birket Ibrahim. V něm údajně přistál Abrahám poté, co jej Bůh smřští zachránil před upálením. Jiskry z hranice se podle pověsti

proměnily v kapry, jež jsou zde uctívány dodnes, především iránskými šiity.

Vyhnání Adama a Evy z ráje je podle moderních vědeckých názorů literárním obrazem přeměny člověka z kočovného lovce na pastevce a usedlého zemědělce. Homo sapiens se přes milión let živil lovem a sběrem, a lov mu byl vzrušením a potěšením. Proto máme dodnes rádi divoké hry vyžadující běh: fotbal, hokej, atd. Máme to v genech.

V 9. tisíciletí př.Kr. však lidé na území horního povodí toku Eufkratu a Tigridu vybili stáda gazel a vyčerpali přirozené biotopy obilí. Přestali žít v nadbytku. Zde je hlad postupně donutil žít se namáhavě: chovem koz, ovcí, pěstováním obilí a luštěnin. Přestali žít kočovným životem, zakládali vesnice. V 7. tisíciletí př. Kr. vynalezli chýše, postele a hliněné nádoby, v 3. tisíciletí klínové písmo. To jim umožnilo zapsat legendy podle ústního podání předchozích generací.

Místo, kde k této zásadní změně došlo poprvé našli biologové z institutu Maxe Plancka srovnáním 68 odrůd moderního obilí. Geneticky určili, že těmto odrůdám společně praobilí ještě dnes roste na svazích vyhaslé sopky Karacadag v Turecku. Zde, na severovýchod od Urfy, byl člověk donucen v potu tváře obdělávat chléb svůj, jak stojí psáno v bibli. Tady byli Adam a Eva vyhnáni z ráje. (jer)

Dr. David Kelly

Před třemi lety, 18. června 2003, bylo v lese poblíž Oxfordu nalezeno mrtvé tělo významného poradce britské vlády, Dr. Davida Kellyho, bývalého šéfinspektora OSN - světového odborníka na ochranu před zbraněmi hromadného ničení. Kelly ztrávil při své práci pro světový mír řadu měsíců v Iráku. Tam se detailně seznámil nejen se stavem válečné techniky diktátora Saddáma Hussaina, ale i s politickými a hospodářskými problémy této země, jejího obyvatelstva i s problémy obyvatelstva souvisejícího arabského světa.

Jako skutečný znalec poměrů si uvědomoval, že klíčová tvrzení dokumentů, na jejichž základě britská vláda rozhodla o tom, že se spolu s USA bude podílet na válečném zásahu v Iráku, neodpovídají skutečnosti. Snažil se o tom přesvědčit své nadřízené. Ti mu však buď nevěnovali dostatek pozornosti, či neměli dostatek občanské odvahy jeho oprávněné úsilí podpořit. Názory Dr. Kellyho byly totiž v rozporu s politikou britské i americké vlády. Prokazovaly, že, že válka není oprávněná a nevyřeší situaci na Středním Východě.

Dr. David Kelly chtěl přesto vzniku této války zabránit. Informoval o svých odborných názorech a oprávněných pochybnostech Andrew Gilligana, redaktora BBC - britské televizní a rozhlasové společnosti. Ten tyto názory zveřejnil bez udání jejich původce. Tak jak je to povinností každého reportéra a představitele sdělovacích prostředků.

Dr. David Kelly si uvědomoval, že zveřejněním svých znalostí a názorů přestupuje pravomoce zaměstnance britské vlády. Britská vláda vyšetřovala, kdo byl neznámým

informátorem BBC. Po zjištění, že to byl Dr. Kelly, vyvinula na něj výrazný psychický nátlak. Jeho jméno bylo pak zveřejněno v hanlivých souvislostech. Dr. Kelly se tak octl v centru zájmu všech médií, což psychicky nevydržel. Zbaven i podpory svého prostředí, podřezal si skautským nožikem z dětství tepny na ruce a vykrvácel.

Po válce nebyly v Iráku nalezeny žádné zbraně hromadného ničení, ani důkazy o tom, že by Saddámův režim dodával zbraně radikálním islamistům organizace Al-Kajda. Dr. David Kelly měl tedy pravdu. To věděli všichni skuteční odborníci, ale jen málo z nich mělo odvahu to zveřejnit. Saddámův režim byl totiž sekulární, skrytě protináboženský. Takový režim s fundamentalisty spolupracovat nemůže.

Irák je stát, vytvořený Velkou Británií roku 1918 ze 3 provincií poražené Osmanské říše: z Mosulu, Bagdádu a Basry. G.W. Bush zde zamýšlel svrhnout Saddámův režim a vytvořit nový pořádek, a dokončit tak dílo svého otce. Válka trvala jen několik týdnů. Vytvoření stabilního režimu pořádku prostřednictvím demokratické zace však přes tři roky brání náboženské, etnické a politické protiklady hlavních skupin obyvatelstva: šiitů, sunitů a Kurdů a boj o ropu. Šiitů je nejvíce a mají podporu sousedního Iránu. Boj proti terorismu byl jedním argumentů pro zahájení války. Poválečná situace v Iráku měla však pro mezinárodní terorismus stejnou mobilizační funkci, jako měla sovětská okupace Afga-nistánů pro nacionálně-islámský odpor proti ní. Teroristickými akcemi umírá v Iráku 1500 lidí měsíčně. Je deprimující, že proti četným postupům USA protestují jak organizace chránící lidská práva, tak i současná irácká vláda.